

Antoni Canu

Poesies

Edicions del Sol, Alghero 1995

ONDES

S'alcen

les ondes

com despertades

de la son,

s'unflen

com veles

al vent de mestral,

avancen

amb l'ànima dolença

per llur breu existència,

rodolen remoroses

vers llur viatge

sense retorn,

vanen

a morir a les roques,

acompanyades

del cridar de les gavines,

en el cel obscur

que mira

l'immensa mar.

(pag. 36)

* * *

XIÚ ANTONI

(lo nassaiol)

Lo carrer del Carme era la sua casa,
amb les finestres sempre obertes
a la llum del dia i a la vida.
Seieva damunt de una cadira vella.
amb mans rugoses
trenava rajos de sol.
Les nasses de jonc:
filles de l'esperança
més forta de la pena
pels anys que corren
a veles unflades.
Parlava dels amics que
de l'amiga marina,
dels hòmens que posen
campanes de llum,
dels peixos de foc
que salten dins les redes de jonc,
en la gransadora entre la vida i la mort.
(pag. 38)

* * *

ORENETES

Damunt
de la gèlida mar,
un riu negre
corri
en l'ample espai del cel.
Són les orenetes
viatgeres
unides en el vol

de l'esperança.
Vanen cercant
la primavera
que se visti de blau
i el cor viu del sol
que allunya
lo fred de l'hivern.

(pag. 64)

* * *

MESTRAL

Baixes gèlid
bufant violent,
ressones en la costera
populada de ondes
que agiten les barques,
lligades a cordes dolençoses,
mirades de hòmens
en pena.
Al cel ballen
ramats de núvols
al cridar
del tou cant,
mentre les esperances reposen
als arbres ferits.

(pag. 94)

* * *

NIT MARINA

T'admir
nit marina
reposar silenciosa
vetllada
de la lluna.
L'humida brisa
unfla veles
de dòcils
barques,
on baten cors
de hòmens cansats.
Feixos
de llum
esclareixen
redes d'esperança.

(pag. 98)

* * *

VELL PESCADOR

Mar,
en les tues riberes
he deixat
el meu cant.
En l'aigua
que he navegat
viuen encara
els meus somnis.
No lluit més
contra els vents
i els murs d'escuma,

que a vegades
han fermat
el meu viatge.
Viu en mi
la tua veu
i la mia humil esperança.
(pag. 100)

* * *

UN PESCADOR
Corri
vers les ondes
esvelta la barca,
amb les veles
que abracen
lo vent.
Va
un pescador
amb la pell
odorosa de mar
i los ulls
que miren
estrelles amigues,
lo guien
on canta
una lluna imprevista,
fereix
la nit
amb la sua espada
de llum,

esclarint
prats de mar
i peixos de plata,
peixos d'esperança
que assosseguen
la pena antiga
que inquieta l'ànima.

(pag. 108)